

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 575

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 26 iunie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 59 din 28 februarie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în ansamblu, și a Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în ansamblu	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
182. — Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor privind obligația operatorilor economici de a asigura consumatorilor informații clare și neechivoce cu privire la prețul produselor	4
1.302. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației privind aprobarea costului unitar/mp suprafață desfășurată pentru obiectivele de investiții care se realizează prin Programul național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino”	5
20.716. — Ordin al ministrului cercetării, inovării și digitalizării pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componentei nominale a acestuia	6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 4 din 24 aprilie 2023 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	7–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 59

din 28 februarie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în ansamblu, și a Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în ansamblu

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în ansamblul ei, și a Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în ansamblul ei. Excepția a fost ridicată de Daniel Brăilescu în Dosarul nr. 25.171/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 971D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 148 din Constituție consacră principiul aplicării cu prioritate a reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu, fără a constitui însă o obligație expresă de preluare a acestora în legislația internă. În ceea ce privește critica raportată la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, apreciază că reglementările criticate sunt clare. Arată că polițistul face parte din Poliția Română care este în cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 1.496 din 6 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 25.171/3/2018, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și a Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici**. Excepția a fost ridicată de Daniel Brăilescu într-o cauză având ca obiect obligarea Direcției Generale de Poliție a Municipiului București (DGPMB) la completarea unei dispoziții a directorului general al DGPMB prin care au fost stabilite drepturile salariale cu elementele obligatorii prevăzute de art. 2 din Directiva Consiliului 91/533/CEE din 14 octombrie 1991 privind obligația angajatorului de a informa lucrătorii funcționari publici asupra condițiilor aplicabile contractului sau raportului de muncă, art. 62 alin. (4) din Legea nr. 188/1999 și art. 17 din Codul muncii.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că Legea nr. 360/2002 și Legea nr. 188/1999 încalcă prevederile art. 148 din Constituție, întrucât nu conțin reguli efective de punere în aplicare a Directivei Consiliului 91/533/CEE, în special a art. 2, 3, 5 și 8 din acest act normativ.

6. Totodată, susține că Legea nr. 360/2002 încalcă principiul securității raporturilor juridice în componența privind

previzibilitatea legii, întrucât nu precizează ce instituție publică este angajatorul polițistului și cine are obligația de a-l informa cu privire la condițiile aplicabile raportului de muncă.

7. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că faptul că actele normative criticate nu au preluat Directiva 91/533/CEE nu constituie o încălcare a art. 148 din Constituție, care instituie numai principiul aplicării cu prioritate a reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne. Totodată, Legea nr. 360/2002 nu încalcă principiul securității juridice, previzibilitatea unui act normativ nefiind condiționată de existența sau lipsa unei sintagme în cuprinsul ei, în speță fiind vorba despre sintagma „angajatorul polițistului.”

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, în ansamblu. De asemenea, obiect al criticii de neconstituționalitate îl constituie Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, în ansamblu.

12. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi constituționale: art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost invocată într-o cauză prin care se solicită obligarea Direcției Generale de Poliție a Municipiului București la completarea unei dispoziții administrative emise în data de 13 martie 2017 cu elementele obligatorii prevăzute de art. 2 din Directiva Consiliului 91/533/CEE din 14 octombrie 1991 privind obligația angajatorului de a informa lucrătorii funcționari publici asupra condițiilor aplicabile contractului sau raportului de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 288 din 18 octombrie 1991, art. 62 alin. (4) din Legea nr. 188/1999 și art. 17 din Codul muncii. Din examinarea acestui act administrativ, Curtea reține că acesta a fost emis în temeiul art. 27¹⁹ lit. b) din Legea nr. 360/2002, dispoziții referitoare la mutarea, la cerere, a polițistului în aceeași unitate sau într-o altă unitate din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, din aceeași

localitate sau din altă localitate, cu acordul șefului unității în care este încadrat, precum și al șefului unității în care urmează să se mute. Analiza de constituționalitate are în vedere cadrul legal aplicabil la acea dată, precum și situația juridică ce constituie obiectul cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

14. Așa fiind, Curtea constată că, la acea dată, prevederile inițiale ale art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, potrivit cărora dispozițiile acestei legi se completau, după caz, cu prevederile Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale altor acte normative în vigoare, nu mai erau în vigoare, fiind modificate prin art. I pct. 6 din Legea nr. 133/2011 pentru modificarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 27 iunie 2011. În expunerea de motivare a acestei legi s-a arătat că, „inițial, menirea Legii nr. 360/2002 a constituit-o demilitarizarea corpului polițienesc în scopul apropierii sale de societatea civilă prin impunerea acestei categorii profesionale a unui statut ale cărui fundamente să se regăsească în arealul de reglementare al funcției și funcționarului public. Numai că unele dintre normele juridice împrumutate din dreptul comun nu pot fi aplicate *tale-quala*. Însă, odată preluate, ele trebuie aplicate. Această situație juridică se impune a fi corectată întrucât, în concret, într-un fel se pune problema modificării raporturilor de serviciu ale unui funcționar public și într-un alt fel este necesar a se pune problema modificării sau suspendării raporturilor de serviciu ale polițistului.”

15. Prin urmare, odată cu adoptarea Legii nr. 133/2011, legiitorul a îndepărtat norma juridică cuprinsă în Legea nr. 360/2002 care făcea trimitere la Legea nr. 188/1999, această din urmă lege nemaifiind aplicabilă, în consecință, raporturilor de serviciu ale polițistilor.

16. De altfel, Curtea constată că Legea nr. 188/1999 nu este menționată între temeiurile juridice ale actului administrativ contestat de autorul excepției.

17. Această împrejurare pune în discuție incidența în prezenta speță a cauzei de inadmisibilitate ce reiese din dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia, întrucât se constată că dispozițiile Legii nr. 188/1999, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată, nu au legătură cu soluționarea cauzei. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii nr. 188/1999 este inadmisibilă.

18. În continuare, analizând dispozițiile Legii nr. 360/2002, Curtea constată că, odată cu intrarea în vigoarea a Legii nr. 133/2011, a fost înlăturată posibilitatea completării Legii nr. 360/2002 cu dispozițiile Legii nr. 188/1999 care reglementau elementele obligatorii pe care trebuie să le conțină actul de numire în funcție a polițistilor. Art. 62 alin. (4) din Legea nr. 188/1999 prevedea că actul administrativ de numire are formă scrisă și trebuie să conțină temeiul legal al numirii, numele funcționarului public, denumirea funcției publice, data de la care urmează să exercite funcția publică, drepturile salariale, precum și locul de desfășurare a activității.

19. În același timp, Curtea reține că dispozițiile art. 17 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 18 mai 2011, consacră obligația angajatorului de a informa persoana selectată în vederea angajării ori, după caz, salariatul cu privire la clauzele esențiale pe care intenționează să le înscrie în contract sau să le modifice, respectiv a) identitatea părților; b) locul de muncă sau, în lipsa unui loc de muncă fix, posibilitatea ca salariatul să muncească în diverse locuri; c) sediul sau, după caz, domiciliul angajatorului; d) funcția/ocupația conform specificației Clasificării ocupațiilor din România sau altor acte normative, precum și fișa postului, cu specificarea atribuțiilor postului;

e) criteriile de evaluare a activității profesionale a salariatului aplicabile la nivelul angajatorului; f) riscurile specifice postului; g) data de la care contractul urmează să își producă efectele; h) în cazul unui contract de muncă pe durată determinată sau al unui contract de muncă temporară, durata acestora; i) durata concediului de odihnă la care salariatul are dreptul; j) condițiile de acordare a preavizului de către părțile contractante și durata acestuia; k) salariul de bază, alte elemente constitutive ale veniturilor salariale, precum și periodicitatea plății salariului la care salariatul are dreptul; l) durata normală a muncii, exprimată în ore/zi și ore/săptămână; m) indicarea contractului colectiv de muncă ce reglementează condițiile de muncă ale salariatului; n) durata perioadei de probă.

20. Dispozițiile art. 17 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 prevăd că obligația de informare a persoanei selectate în vederea angajării sau a salariatului se consideră îndeplinită de către angajator la momentul semnării contractului individual de muncă sau a actului adițional, după caz, care va conține elementele din informarea prevăzute în acest articol de lege.

21. Dispozițiile Legii nr. 53/2003 au transpus, într-o formă chiar mai favorabilă, prevederile Directivei Consiliului 91/533/CEE.

22. Această directivă a fost înlocuită de Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2019/1152 din 20 iunie 2019 privind transparența și previzibilitatea condițiilor de muncă în Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 186 din 11 iulie 2019, care a preluat dispozițiile referitoare la informarea lucrătorilor, extinzând sfera de aplicare a acestei obligații și introducând noi elemente ce trebuie comunicate, precum durata și condițiile perioadei de probă, dreptul la formare, acordurile privind orele suplimentare și remunerația aferentă ori informații privind stabilirea programelor de lucru variabile.

23. În cauză, autorul excepției invocă faptul că Legea nr. 360/2002 nu cuprinde dispoziții asemănătoare, referitoare la obligația de informare a polițistilor cu privire la elementele esențiale ale raportului de serviciu.

24. Curtea apreciază însă că, în realitate, aspectele învederate pun în discuție chestiuni ce țin de aplicarea legii. Astfel, chiar dacă Legea nr. 360/2002 nu mai conține prevederi exprese cu privire la completarea Statutului polițistului cu dispozițiile Legii nr. 188/1999, se reține că, potrivit dispozițiilor art. 278 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, prevederile Codului muncii se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective. Astfel, în lipsa unor dispoziții speciale care să reglementeze elementele obligatorii pe care actul de numire al polițistilor trebuie să le cuprindă, în cauză au fost incidente prevederile de drept comun ale art. 17 din Legea nr. 53/2003.

25. În sfârșit, în ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile Legii nr. 360/2002 ar fi neclare, întrucât nu precizează cine este angajatorul polițistului, se reține că, prin Decizia nr. 337 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, 696 din 29 august 2017, paragraful 29, Curtea Constituțională a răspuns unor critici similare, reținând că subiectele raportului de serviciu al funcționarului public polițist sunt polițistul și statul, prin autoritățile și instituțiile publice ale administrației publice centrale și locale. Identificarea acestor autorități și instituții se realizează prin interpretarea coroborată a dispozițiilor Legii nr. 360/2002 cu Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 2 martie 2020, aspecte care excedează competenței Curții Constituționale.

26. Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 360/2002 este neîntemeiată.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în ansamblu, excepție ridicată de Daniel Brăilescu în Dosarul nr. 25.171/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în ansamblu, este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR

ORDIN

privind obligația operatorilor economici de a asigura consumatorilor informații clare și neechivoce cu privire la prețul produselor

Având în vedere prevederile:

— art. 9, 18, 19 și 25 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 700/2012 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatului nr. 3.512 din 30.03.2023, întocmit de Direcția generală control și supraveghere piață și armonizare europeană,

președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Prezentul ordin stabilește condițiile de informare corectă și neechivocă cu privire la afișarea prețurilor produselor comercializate atât prin vânzare directă, cât și la distanță, prin utilizarea/intermediul cardurilor de fidelitate sau altor instrumente de fidelizare a consumatorilor emise de către operatorii economici, pentru a facilita compararea prețurilor.

Art. 2. — În cazul unei vânzări directe, operatorii economici sunt obligați să informeze consumatorii prin aplicarea pe produs sau în imediata vecinătate unde este expus produsul cel puțin a prețului celui mai mare al produsului respectiv, chiar dacă este afișat și prețul redus ca urmare a folosirii unui card de fidelitate sau a altor instrumente de fidelizare a consumatorilor emise de operatorul economic, utilizând pentru toate prețurile aceleași caractere de font, culoare, mărime și alte caracteristici.

Art. 3. — În cazul unei vânzări online, operatorii economici sunt obligați să informeze consumatorii prin afișarea în același câmp vizual în care este expus produsul cel puțin a prețului celui mai mare al produsului respectiv, chiar dacă este afișat și prețul redus ca urmare a folosirii unui card de fidelitate sau a altor instrumente de fidelizare a consumatorilor emise de operatorul economic, utilizând pentru toate prețurile aceleași caractere de font, culoare, mărime și alte caracteristici.

Art. 4. — Solicitarea și utilizarea de către operatorii economici a cardurilor de fidelitate sau altor instrumente de fidelizare a consumatorilor la comercializarea produselor fără să se asigure beneficii consumatorilor sunt interzise.

Art. 5. — Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,

Horia-Miron Constantinescu

București, 30 martie 2023.

Nr. 182.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN**privind aprobarea costului unitar/mp suprafață desfășurată pentru obiectivele de investiții care se realizează prin Programul național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino”**

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023 privind aprobarea Programului național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino” și a Programului național de expertizare a clădirilor publice cu risc seismic din sistemele de sănătate și de învățământ,

în temeiul art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023 și al art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă costul unitar/mp suprafață desfășurată, în funcție de categoriile de lucrări care se pot realiza prin Programul național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino” și de categoriile clădirilor incluse în program, conform prevederilor art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023 privind aprobarea Programului național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino” și a Programului național de expertizare a clădirilor publice cu risc seismic din sistemele de sănătate și de învățământ, astfel:

a) pentru clădirile spitalelor, indiferent de structura din care acestea sunt realizate, costul unitar/mp suprafață desfășurată este de 2.500 euro/mp;

b) pentru clădirile spitalelor clasificate drept monumente istorice, indiferent de structura din care sunt realizate clădirile, costul unitar/mp suprafață desfășurată este de 4.500 euro/mp.

(2) Costul unitar/mp suprafață desfășurată, prevăzut la alin. (1), acoperă atât cheltuielile aferente lucrărilor de consolidare și de creștere a eficienței energetice, prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023, cât și cheltuielile de refacere a finisajelor, instalațiilor electrice, termice, sanitare, fluide medicale, precum și lucrările de conformare din punctul de vedere al securității la incendiu și lucrările de extindere pentru asigurarea circuitelor medicale, prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. c) și d) din aceeași ordonanță de urgență.

(3) Pentru clădirile prevăzute la alin. (1) lit. a), precum și pentru cele prevăzute la alin. (1) lit. b) cărora li se aplică prevederile art. 4 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023 costul unitar/mp suprafață desfășurată aferent lucrărilor pentru demolarea construcției existente și pentru realizarea unei construcții noi este de 2.000 euro/mp suprafață desfășurată.

(4) Costurile unitare prevăzute la alin. (1) și (3) includ și cheltuielile pentru elaborarea sau actualizarea documentațiilor tehnico-economice, respectiv: actualizarea expertizei tehnice, a expertizei tehnice la cerința C securitate la incendiu, a studiului geotehnic, studiului topografic, proiectul tehnic și detaliile de execuție, efectuarea auditului energetic, precum și elaborarea certificatului de performanță energetică înainte și după intervenție, asistența tehnică, obținerea de avize, acorduri, autorizații și alte categorii de cheltuieli cuprinse în devizul general prevăzut în anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului

nr. 907/2016 privind etapele de elaborare și conținutul-cadru al documentațiilor tehnico-economice aferente obiectivelor/proiectelor de investiții finanțate din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023.

Art. 2. — (1) Costul unitar/mp suprafață desfășurată aferent unui obiectiv de investiții se stabilește de către beneficiarii Programului național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino” prin utilizarea costului unitar/mp suprafață desfășurată prevăzut la art. 1 alin. (1) lit. a) sau b) sau la art. 1 alin. (3), după caz, aferente exclusiv categoriilor de lucrări stabilite pentru obiectivul de investiții prin măsurile de intervenție propuse prin raportul de expertiză tehnică și prin raportul de audit energetic, studii topografic, studiul geotehnic și alte studii specifice, conform dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023.

(2) În situația în care obiectivul de investiții implică realizarea lucrărilor pentru demolarea construcției existente și pentru realizarea unei construcții noi, prevăzute la art. 1 alin. (3), costul unitar/mp suprafață desfășurată aferent unui obiectiv de investiții nu poate include costurile unitare pentru lucrări de consolidare seismică, creștere a eficienței energetice și lucrări conexe, prevăzute la art. 1 alin. (1).

(3) În situația în care obiectivul de investiții cuprinde mai multe corpuri de clădiri, determinarea costului unitar potrivit alin. (1) se face pentru fiecare corp de clădire, în funcție de lucrările de intervenție propuse prin raportul de expertiză tehnică și prin raportul de audit energetic, studiul topografic, studiul geotehnic și alte studii specifice pentru acesta.

Art. 3. — (1) Conform prevederilor art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023, la valoarea determinată conform art. 2 se adaugă o marjă de buget de 25%, determinând valoarea totală a obiectivului de investiții ce va fi aprobată.

(2) Costurile unitare prevăzute la art. 1 alin. (1) și (3) nu includ taxa pe valoarea adăugată. Cursul euro utilizat pentru convertirea sumelor în lei este cursul de schimb leu/euro comunicat de Banca Națională a României, valabil la data aprobării indicatorilor tehnico-economici potrivit dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2023.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltán

MINISTERUL CERCETĂRII, INOVĂRII ȘI DIGITALIZĂRII

ORDIN**pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia**

Având în vedere Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 20.352/2023*) privind stabilirea atribuțiilor, responsabilităților și delegarea unor competențe secretarilor de stat, subsecretarului de stat, secretarului general și secretarilor generali adjuncți în cadrul Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de:

— Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;
— Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 933/2022 privind aprobarea Strategiei naționale de cercetare, inovare și specializare inteligentă 2022—2027;

— Hotărârea Guvernului nr. 1.188/2022 privind aprobarea Planului național de cercetare, dezvoltare și inovare 2022—2027;

— Hotărârea Guvernului nr. 1.405/2022 pentru aprobarea Normelor metodologice privind evaluarea, contractarea, finanțarea și monitorizarea programelor-nucleu de cercetare-dezvoltare;

— Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 20.898/2022**) privind aprobarea metodologiei de selecție a membrilor Consiliului Național al Cercetării Științifice;

— Referatul nr. 465 din 12.06.2023 privind modificarea și completarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 371/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul cercetării, inovării și digitalizării emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 2 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 18 martie 2020, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Numărul curent 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Prenumele și numele	Funcția	Afilierea instituțională	Domeniul
„9.	Nadim Al Hajjar	Membru	Universitatea de Medicină și Farmacie «Iuliu Hațieganu» Cluj-Napoca	Medicină”

2. Numărul curent 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Prenumele și numele	Funcția	Afilierea instituțională	Domeniul
„25.	Ion-Daniel Bulacu	Membru	Universitatea din București	Matematică”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,
Sebastian-Ioan Burduja

București, 14 iunie 2023.

Nr. 20.716.

*) Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 20.352/2023 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

**) Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 20.898/2022 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 4**din 24 aprilie 2023**

Dosar nr. 268/1/2023

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Mariana Constantinescu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Andrei Claudiu Rus	— președintele Secției penale
Valentin Mitea	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Mădălina-Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Simona Elena Cîmaru	— judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	— judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii este legal constituit, în conformitate cu dispozițiile art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 31 alin. (4) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023.

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror șef serviciu al Secției judiciare.

4. La ședința de judecată participă magistratul-asistent Ileana Peligrad, desemnat pentru această cauză în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați cu privire la următoarea problemă de drept:

„În interpretarea art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1), art. 133 și art. 136 din Codul de procedură civilă, ce va determina competența materială procesuală a instanței de control judiciar: competența materială procesuală a instanței care a judecat litigiul în fond ori natura, obiectul sau valoarea pretenției deduse judecării?”

6. Magistratul-asistent învederează că, la dosarul cauzei, s-au depus raportul întocmit de judecătorii raportori, opinii ale Institutului Național al Magistraturii, Universității de Vest din Timișoara și Universității din București și punct de vedere din partea Ministerului Public.

7. Președintele completului, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a acordat cuvântul reprezentantului Ministerului Public asupra recursului în interesul legii.

8. Reprezentantul procurorului general a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii în ceea ce privește problema de drept sesizată, arătând că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1), art. 133 și 136 din Codul de procedură civilă, în situația în care la prima instanță a existat o specializare pe secții/complete și nu s-a pronunțat un regulator de competență, competența materială procesuală a secției sau completului de la nivelul instanței de control judiciar va fi determinată de competența materială procesuală a secției/completului care a judecat litigiul în fond.

9. Astfel, dacă la nivelul primei instanțe a existat o specializare, iar competența s-a consolidat, aceasta se transferă și instanței de control judiciar, fiind vorba de o competență derivată. În acest sens este și jurisprudența instanței supreme, anume deciziile nr. 18/2016 și 40/2020 ale Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și Decizia nr. 27/2021 a Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, în care s-a reținut că verificarea trebuie făcută în stadiul incipient, în caz contrar păstrându-se această competență și în căile de atac.

10. A doua orientare pune o problemă de recalificare a naturii juridice a litigiului, or această operațiune poate conduce la o schimbare chiar a cauzei cererii de chemare în judecată, operațiune interzisă de art. 478 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în condițiile în care nu a existat o critică făcută prin calea de atac cu privire la calificarea litigiului făcută de prima instanță.

11. Președintele completului, doamna judecătoare Corina-Alina Corbu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, a constatat următoarele:

I. Temeiul juridic al recursului în interesul legii

12. Articolul 514 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”.

II. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

13. Sesizarea s-a făcut de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați, atașându-se documentația constituită în legătură cu problema de drept ce face obiectul prezentului recurs în interesul legii.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

14. Codul de procedură civilă

Art. 129 — Excepția de necompetență (...)

(2) Necompetența este de ordine publică: (...)

2. în cazul încălcării competenței materiale, când procesul este de competența unei instanțe de alt grad sau de competența unei alte secții sau altui complet specializat; (...)

Art. 130 — Invocarea excepției (...)

(2) Necompetența materială și teritorială de ordine publică trebuie invocată de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii. (...)

Art. 131 — Verificarea competenței

(1) La primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate. Încheierea are caracter interlocutoriu. (...)

Art. 133 — Conflictul de competență. Cazuri

Există conflict de competență:

1. când două sau mai multe instanțe se declară deopotrivă competente să judece același proces;

2. când două sau mai multe instanțe și-au declinat reciproc competența de a judeca același proces sau, în cazul declinărilor succesive, dacă ultima instanță investită își declină la rândul său competența în favoarea uneia dintre instanțele care anterior s-au declarat necompetente.

Art. 136 — Dispoziții speciale

(1) Dispozițiile prezentei secțiuni privitoare la excepția de necompetență și la conflictul de competență se aplică prin asemănare și în cazul secțiilor specializate ale aceleiași instanțe judecătorești, care se pronunță prin încheiere.

(2) Conflictul se va soluționa de secția instanței stabilite potrivit art. 135 corespunzătoare secției înaintea căreia s-a ivit conflictul.

(3) Conflictul dintre două secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție se soluționează de Completul de 5 judecători.

(4) Dispozițiile alin. (1)—(3) se aplică în mod corespunzător și în cazul completelor specializate.

IV. Orientările jurisprudențiale divergente

15. Prin Hotărârea nr. 2 a Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați din 26 ianuarie 2023, titularul sesizării a arătat că problema supusă analizei a primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești din țară, fiind necesar ca printr-o decizie obligatorie să se stabilească modul unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale incidente cu privire la problema de drept, fiind identificate două orientări jurisprudențiale.

16. Astfel, într-o primă opinie, se arată că va fi dată competența materială procesuală a instanței de control judiciar de aceeași competență a instanței care a judecat litigiul în fond. Altfel spus, litigiul urmează să fie judecat de secția corespunzătoare celei a primei instanțe, anume apelul contra sentinței pronunțate de secția I civilă a tribunalului va fi judecat de secția I a curții de apel.

17. Justificarea teoretică a acestei soluții pornește de la unul dintre scopurile Codului de procedură civilă, respectiv accelerarea judecăților: prin modificările aduse regimului juridic al excepției de necompetență, legiuitorul a urmărit eliminarea unui motiv major de tergiversare a soluționării cauzelor constând în folosirea excesivă a declinărilor de competență și a conflictului de competență. În plus, este incidentă necesitatea asigurării stabilității sistemului judiciar (Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă, Decizia nr. 340 din 10 februarie 2022).

18. Astfel, deși competența materială procesuală este de ordine publică [potrivit art. 129 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă], totuși excepția corespunzătoare a necompetenței trebuie invocată de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii [conform art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă].

19. Mai mult chiar, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă material să judece pricina [potrivit art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă], dar o va face exclusiv în fața primei instanțe.

20. Rezultă că, dacă excepția nu a fost invocată *in limine litis*, atunci competența primei instanțe s-a consolidat, chiar dacă este contrară regulilor referitoare la natura, obiectul sau valoarea pretenției dedusă judecății.

21. Exemplul practic al aplicării acestei teorii este oferit de Curtea de Apel Târgu Mureș, care a arătat că dosarele se repartizează la Secția I civilă sau la Secția a II-a civilă în funcție de secția tribunalelor la care dosarul a fost înregistrat și soluționat. Drept urmare, nu există hotărâri de declinare a competenței între aceste două secții civile și nici nu au fost pronunțate regulatoare de competență.

22. Așadar, regulile conflictului de competență (definit de art. 133 din Codul de procedură civilă), care sunt aplicabile chiar și secțiilor specializate ale aceleiași instanțe judecătorești (conform art. 136 din Codul de procedură civilă), se referă la verificarea naturii, obiectului sau valorii pretenției exclusiv în fața instanței care va judeca litigiul în fond, instanța de control judiciar urmând a fi determinată în raport cu competența materială procesuală a primei instanțe.

23. Această primă opinie este susținută explicit de considerentele cuprinse în Decizia nr. 40/2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Astfel, la paragrafele 132 și 133 se arată:

„De altfel, în practica Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a mai reținut deja și prin Decizia nr. 18 din 17 noiembrie 2016 — Completul competent să judece recursul în interesul legii (paragraful 164) că în căile de atac se păstrează în mod corespunzător competența materială procesuală a instanței care a judecat litigiul în fond.

Așadar, dacă legiuitorul a înțeles să stabilească în mod expres competența de soluționare în primă instanță a litigiilor decurgând din executarea contractelor administrative în favoarea instanței civile de drept comun, este evident că și calea de atac va fi de competența secției sau completului corespunzător de la instanța mai mare în grad, cu respectarea normelor de competență materială procesuală”.

24. În doctrină se mai arată și faptul că, dacă și-ar declina competența în urma propriei analize a naturii, obiectului sau valorii pretenției, atunci instanța de control judiciar ar repune în discuție, indirect, însă dincolo de limita temporală impusă de art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă, însăși competența materială procesuală a primei instanțe, deși aceasta, prin ipoteză, s-a consolidat la momentul expirării termenului de invocare a excepției corespunzătoare.

25. Practica judiciară în favoarea primei opinii a fost identificată la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, Secției I civile, Secției a II-a civile și al Secției de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Curții de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Curții de Apel Constanța — Secția I civilă, Curții de Apel Craiova — Secția I civilă, Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Iași — Secția civilă și Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă și al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

26. Într-o a doua opinie se arată că această competență va fi determinată de natura, obiectul sau valoarea pretenției dedusă judecării, întrucât nu există o interdicție legală expresă de verificare a competenței de către instanța de control judiciar. Dimpotrivă, este unanim acceptat în doctrină și jurisprudență că instanța de apel sau de recurs își poate invoca propria sa necompetență. Desigur, va face acest lucru tot la primul termen de judecată și cu respectarea tuturor celorlalte reguli specifice.

27. Apoi, regulile referitoare la competența materială procesuală sunt de ordine publică, deci pot fi invocate și de instanță din oficiu. Așadar, dacă se recunoaște posibilitatea instanței de control judiciar de a-și verifica propria competență, atunci această verificare nu se poate face decât în funcție de regulile specifice, respectiv în funcție de natura, obiectul sau valoarea pretenției deduse judecării.

28. De altfel, ignorarea acestor reguli ar însemna, în anumite situații, și încălcarea altor dispoziții de ordine publică. De exemplu, în cazul stabilirii competenței secției specializate, potrivit Deciziei nr. 13/2020, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, anterior menționate, dacă dosarele respective nu ar fi fost declinate de la secția civilă de drept comun, sub cuvânt că s-a depășit termenul de invocare a necompetenței materiale

procesuale, atunci s-ar încălca dispoziția expresă a art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă, potrivit căreia dezlegarea dată prin recursul în interesul legii problemelor de drept judecate este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

29. Nu în ultimul rând, judecarea unui anume litigiu de către o instanță necompetentă poate determina și greșita alcătuire a completului de judecată (de exemplu, atunci când un litigiu de dreptul muncii, care ar trebui să revină unui complet alcătuit dintr-un judecător și doi asistenți judiciari, ar fi judecat de un complet format dintr-un singur judecător care face parte din secția civilă de drept comun). Or, greșita compunere a completului de judecată atrage anularea (sau casarea) hotărârii, cu trimiterea cauzei spre rejudecare. Chiar dacă soluția anulării (casării) este controversată în practica judiciară și în doctrină, totuși este evident că, atunci când se aplică, ea duce la tergiversarea procesului, ceea ce contravine flagrant scopului expus anterior, al accelerării judecăților.

30. Practica judiciară în favoarea celei de-a doua opinii a fost identificată la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, Secției I civile, Secției a II-a civile și al Secției de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă, Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și al Secției a IV-a civile, Curții de Apel Galați — Secția I civilă, Curții de Apel Iași — Secția civilă și Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Pitești — Secția I civilă, Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă și Secția de contencios administrativ și fiscal.

V. Opinia titularului sesizării

31. Titularul sesizării nu a formulat un punct de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

32. Prin cererea de recurs în interesul legii s-a arătat că împrejurările care au dat naștere problemei de drept pot fi sintetizate (exemplificativ) după cum urmează:

— o cerere de chemare în judecată este soluționată, în fond, de o primă instanță necompetentă sub aspect material procesual; de exemplu, un litigiu având ca obiect plata de despăgubiri materiale și morale formulate de terțele persoane păgubite prin producerea accidentelor de circulație, în care calitatea procesuală pasivă o are asigurătorul R.C.A., iar persoana vinovată are calitatea de intervenient forțat sau de pârât alături de asigurătorul R.C.A., litigiu în care competența materială procesuală revine secțiilor specializate (potrivit Deciziei nr. 13/2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii), este judecat în primă instanță de secția civilă (de drept comun sau, altfel spus, de secția I civilă) a tribunalului;

— în cauză se formulează apel împotriva sentinței pronunțate de tribunal, iar secțiile corespunzătoare ale curții de apel (secția I civilă, de drept comun, respectiv secția a II-a civilă, specializată) își declină reciproc competența (problema se pune, în mod corespunzător, în calea de atac a recursului).

33. Totodată, s-a arătat că problema de drept este o componentă a chestiunii mai largi a stabilirii secției sau completului competent a judeca o cale de atac, ipotezele posibile fiind următoarele:

— dacă la prima instanță nu există secții specializate, instanța ierarhic superioară va stabili secția sa competentă în funcție de obiectul și natura cauzei;

— dacă la prima instanță există secții specializate, atunci:

- când s-a pronunțat un regulator de competență, acesta va determina și competența instanței de control judiciar;
- când nu există un astfel de regulator, atunci se ivește problema de drept pusă în discuție.

VI. Punctul de vedere al Ministerului Public

34. Prin opinia înaintată, Ministerul Public, în temeiul art. 517 din Codul de procedură civilă, a arătat că se impune, în principal, respingerea recursului în interesul legii ca inadmisibil, deoarece ipoteza faptică prezentată poate acoperi mai multe categorii de situații referitoare la aprecierea naturii sau obiectul litigiului (calificarea naturii juridice a litigiului), anume:

a) natura sau obiectul litigiului au fost calificate din punct de vedere juridic corect de către prima instanță, dar, în ciuda acestei calificări corecte (care ar fi atras competența altei secții sau altui complet), cererea a fost judecată de secția/completul necompetent;

b) se invocă faptul că natura sau obiectul litigiului nu au fost calificate juridic corect, iar din cauza acestei calificări pretins incorecte, cererea a fost judecată de secția/completul necompetent; în cadrul acestei situații se disting mai multe situații: (i) în fața primei instanțe a fost invocată greșita calificare, dar aceasta nu a mai fost sau a fost invocată printre motivele căii de atac; (ii) în fața primei instanțe nu a fost invocată această greșită calificare, dar aceasta a fost invocată ca motiv al căii de atac sau printre motivele căii de atac; (iii) în fața primei instanțe nu a fost invocată această greșită calificare și nici prin calea de atac, dar această împrejurare este invocată din oficiu de către instanța de control judiciar.

35. Astfel, prin decizia în recurs în interesul legii a cărei pronunțare se solicită se creează premisele statuării în mod implicit, prin adoptarea celei de a doua opinii, asupra posibilității recalificării juridice a naturii sau obiectului cererii de chemare în judecată în calea de atac, într-o varietate de situații factice ce pot reclama soluții diferite, cu efecte asupra competenței completului/secției din cadrul instanței de control judiciar.

36. În consecință, se consideră că, în recursul în interesul legii cu care instanța supremă a fost investită, scopul procedurii, adică asigurarea interpretării și aplicării unitare a textelor de lege supuse examinării, nu poate fi realizat printr-o dezlegare de principiu care să rezolve implicit întreaga problematică posibilă, cuprinzând variante factice deosebite.

37. Pe fondul problemei de drept, cu titlu prealabil, având în vedere că problema vizează stabilirea competenței materiale procesuale a secției sau completului din cadrul instanței de control judiciar și nu a instanței în întregul său, precum și faptul că, așa cum se arată în sesizare, problema de drept pusă în discuție se ivește când nu s-a pronunțat un regulator de competență, Ministerul Public a propus reformularea întrebării, problema de drept vizând, în realitate, dacă: „în interpretarea art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1), art. 133 și art. 136 din Codul de procedură civilă, în situația în care la prima instanță a existat o specializare pe secții/complete și nu s-a pronunțat un regulator de competență, ce va determina competența materială procesuală a secției/completului din cadrul instanței de control judiciar: competența materială procesuală a secției/completului care a judecat litigiul în fond ori natura, obiectul sau valoarea pretenției dedusă judecării?”.

38. În acest context, Ministerul Public a solicitat admiterea recursului în interesul legii, urmând a se dispune că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1), art. 133 și 136 din Codul de procedură civilă, în situația în care la prima instanță a existat o specializare pe secții/complete și nu s-a pronunțat un regulator de competență, competența materială procesuală a secției sau completului de la nivelul instanței de control judiciar va fi determinată de competența materială procesuală a secției/completului care a judecat litigiul în fond.

39. În motivarea acestei opinii, s-a arătat că nu se poate stabili competența materială a unei instanțe (secție/complet) fără

a particulariza competența sa materială funcțională prin competența sa materială procesuală, și invers.

40. În ceea ce privește competența materială privind judecata în primă instanță, potrivit normelor din Codul de procedură civilă, de regulă, norma de competență materială are un caracter dublu, în sensul că conține atât componenta funcțională, cât și componenta materială [de exemplu art. 94 pct. 1 lit. d)], astfel că cele două norme de competență, materială funcțională și materială procesuală, se completează una pe cealaltă.

41. Referitor la norma ce stabilește competența materială privind judecarea căii de atac a apelului sau recursului, în general, aceasta nu conține, spre deosebire de normele de competență materială privind judecata în primă instanță, o trimitere la componenta materială procesuală privind obiectul, natura sau valoarea cererii, ci se referă la calea de atac și la obiectul acesteia, care nu sunt determinate de natura, obiectul sau valoarea cererii ce a atras competența primei instanțe, ci de hotărârile supuse căii de atac respective, determinarea componentei corespunzătoare competenței materiale procesuale fiind făcută în funcție de instanța care a pronunțat această hotărâre, cu titlu exemplificativ fiind indicate prevederile art. 95 pct. 2 și 3, art. 96 pct. 2, art. 97 pct. 1 și ale art. 483 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

42. Se apreciază că, prin referirea la instanța care pronunță hotărârea atacată, legiuitorul a dorit să stabilească competența judecării căii de atac în funcție de instanța (secția/completul) care a pronunțat hotărârea atacată, independent de natura, obiectul sau valoarea cererii prin care a fost sesizată instanța de fond, care, în calea de atac nu mai are relevanță sub aspectul stabilirii competenței instanței de control judiciar și, pe cale de consecință, nici a secției sau a completului din cadrul acesteia.

43. În ceea ce privește verificarea propriei competențe de către instanța (secția/completul) care judecă calea de atac, Ministerul Public apreciază că, atunci când la prima instanță cauza nu a fost judecată de o secție sau complet specializat, pentru că nu existau astfel de secții sau complete (de exemplu: în cazul judecătoriei), secția sau completul din cadrul instanței de control judiciar va face și un examen al propriei competențe din punctul de vedere al obiectului sau naturii litigiului, pentru că această chestiune nu a fost tranșată sub aspectul competenței unei secții sau a unui complet din cadrul primei instanțe.

44. Consideră că problema posibilității recalificării naturii juridice a litigiului de către instanța de control judiciar constituie o problemă de drept distinctă de cea care face obiectul sesizării, ce nu va primi o soluție prin adoptarea primei opinii, cum ar fi în situația în care s-ar statua fără rezerve în favoarea opiniei a doua, care vădește preocuparea instanțelor de a „corecta” în calea de atac competența.

45. Din punctul de vedere al Ministerului Public, o recalificare a naturii juridice a litigiului în calea de atac, inclusiv sub aspectul greșitei alcătuirii a completului, aspect aflat în strânsă legătură cu necompetența ce nu poate fi privit în mod separat, poate conduce la o schimbare chiar a cauzei cererii de chemare în judecată, operațiune interzisă de dispozițiile art. 478 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

46. Prin urmare, consolidarea competenței în favoarea completului/secției din cadrul primei instanțe are efect și cu privire la competența completului/secției corespunzătoare acestora din cadrul instanței de control judiciar, aceasta fiind soluția legislativă adoptată și din considerații de accelerare a judecăților și de asigurare a continuității și stabilității procesului.

47. În sprijinul definitivării competenței, inclusiv în căile de atac, este și configurarea dată motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, care arată, încă o dată, că necompetența jurisdicțională de ordine publică

poate fi motiv de recurs, însă doar în condițiile invocării necompetenței în condițiile legii, adică în termenul și condițiile prevăzute de art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

48. *Per a contrario*, dacă necompetența nu a fost invocată în aceste condiții, competența completelor/secției din cadrul primei instanțe s-a consolidat, ceea ce influențează și competența completelor/secției corespunzătoare acestora din cadrul instanței de control judiciar, astfel că singurul mod de a înlătura competența de soluționare a cauzei a secției/completului din cadrul primei instanțe și, pe cale de consecință, a completului/secției corespunzătoare acestora din cadrul instanțelor de control judiciar este prin invocarea corespunzătoare a excepției de necompetență materială procesuală în fața primei instanțe, în condițiile art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care, în cazul căii de atac, va fi analizată de completul/secția corespunzătoare celor din cadrul primei instanțe.

49. În cazul în care instanța de control judiciar va considera că excepția este întemeiată, va anula/casa hotărârea primei instanțe și va trimite cauza spre rejudecare completului/secției competente din cadrul primei instanțe.

50. Stabilirea competenței secției/completului din cadrul instanței de control judiciar corespunzător competenței secției/completului care a pronunțat hotărârea atacată pune în valoare într-un mod mai pregnant și se armonizează pe deplin cu „aplicarea principiului organizării judecătorești în sistem ierarhic de tip piramidal, pentru a se împlini dezideratul realizării de către instanțe a controlului judiciar din treaptă în treaptă”, sistem propriu Codului de procedură civilă, așa cum se arată în considerentele Deciziei nr. 40/2020, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (paragraful 143).

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

51. Prin Decizia nr. 18 din 17 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 11/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 6 aprilie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Pitești și a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 226 alin. (1) și ale art. 228 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, competența materială procesuală a tribunalelor/secțiilor specializate se determină în funcție de obiectul sau natura litigiilor de genul celor avute în vedere cu titlu exemplificativ de art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare.

52. Prin Decizia nr. 17 din 17 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.244/1/2018 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 16 octombrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și a stabilit că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 129 alin. (3), art. 130 alin. (2) și (3), art. 131, art. 136 alin. (1), art. 200 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (2) și art. 36 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, necompetența materială procesuală a secției/completului specializat este de ordine publică.

53. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin Decizia nr. 31 din 11 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.142/1/2019 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 19 februarie 2020, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și a stabilit că, în

interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 131 din Codul de procedură civilă, instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței poate invoca necompetența materială procesuală dacă instanța care și-a declinat competența în favoarea sa nu a invocat excepția de necompetență în termenul legal, indiferent dacă această din urmă instanță se declarase sau nu competentă prin încheiere interlocutorie pronunțată potrivit prevederilor art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

VIII. Opinia specialiștilor

54. Institutul Național al Magistraturii, prin opinia înaintată, a arătat că, în raport cu prevederile legale incidente, anume art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1) și art. 136 alin. (1) și (4) din Codul de procedură civilă, competența specializată a completului de judecată investit cu soluționarea unei căi de atac declarate împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță este determinată de competența specializată a completului de judecată ce a soluționat respectivul proces în primă instanță, iar nu de natura sau obiectul acestuia.

55. Astfel, competența specializată a completului de judecată investit cu soluționarea unui proces, competență subsumată competenței materiale procesuale, constituie un aspect care se analizează în etapa judecătii în primă instanță, fie cu ocazia verificării competenței în condițiile art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fie cu aceea a soluționării excepției de necompetență.

56. În cuprinsul considerentelor Deciziei nr. 31/2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 19 februarie 2020, s-a statuat, la paragrafele 54, 57 și 58, după cum urmează:

„De asemenea, chiar și în situația în care nu există o astfel de încheiere interlocutorie prin care s-a reținut competența, de altfel, obligatorie, în temeiul prevederilor art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, efectul neinvocării în termen a excepției de necompetență reprezintă stabilizarea competenței în favoarea instanței sesizate, aspect care nu poate fi ulterior ignorat. Aceași soluție se impune și în cazul repartizării la secții sau completuri specializate, asimilate sub aspectul regimului competenței materiale procesuale. [...]

Referitor la regimul juridic al invocării excepției de necompetență trebuie menționat că una dintre inovațiile actualului Cod de procedură civilă, prin care s-a urmărit să se dea o finalitate practică unui principiu nou al procesului civil, acela al accelerării judecătii, reglementat de art. 6 alin. (1) din Codul de procedură civilă, o reprezintă stabilirea unei limite temporale pentru invocarea excepției de necompetență materială, și anume, până la primul termen la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, adică termenul la care părțile, legal citate, pot pune și concluzii (deci pricina nu se amână pentru un motiv care implică imposibilitatea unor dezbateri contradictorii, precum cel prevăzut de art. 222 din Codul de procedură civilă).

Procedând astfel se evită desființarea tardivă a unor hotărâri pronunțate asupra fondului cauzei, prin efectul invocării excepției de necompetență direct în căile de atac sau chiar în primă instanță, după ce se intră în cercetarea fondului procesului. Se produce, de asemenea, o responsabilizare atât a părților, cât și a instanței, impunându-se verificarea, în condiții de contradictorialitate, a competenței instanței la primul termen la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii, putându-se acorda un singur termen pentru lămuriri și probe suplimentare, și aceasta, cu titlu de excepție, în condițiile art. 131 alin. (2) din Codul de procedură civilă.”

57. Prin urmare, într-o primă ipoteză, aceea în care excepția de necompetență în discuție nu a fost invocată în fața primei instanțe și indiferent dacă s-a statuat sau nu asupra competenței în condițiile art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul de judecată respectiv își consolidează competența specializată în mod definitiv.

58. În schimb, în a doua ipoteză, aceea în care excepția de necompetență a fost respinsă de prima instanță prin intermediul unei încheieri de ședință, subiectul de drept interesat în reformarea acestei soluții trebuie să declare cale de atac atât împotriva hotărârii de dezinvestire, cât și împotriva încheierii de ședință prin care s-a soluționat excepția procesuală respectivă, aceasta din urmă atacându-se odată cu fondul.

59. În acest caz, în care încheierea prin care a fost respinsă excepția de necompetență a fost atacată, completul care a soluționat procesul în primă instanță se consideră competent specializat până la momentul eventual al anulării în calea de atac a încheierii respective.

60. În măsura în care însă subiectul de drept nu a declarat cale de atac împotriva încheierii de ședință prin care prima instanță a respins excepția de necompetență, aceasta din urmă dobândește caracter definitiv la momentul expirării termenului de exercitare a căii de atac și nu mai poate fi reformată, competența specializată a completului respectiv consolidându-se în mod definitiv.

61. Prin urmare, singurul moment în care se poate constata că procesul a fost judecat în primă instanță de un complet necompetent specializat este cel al soluționării căii de atac declarate împotriva încheierii de ședință prin care a fost respinsă excepția de necompetență.

62. Anterior acestui moment, completul investit cu soluționarea căii de atac nu poate considera că procesul a fost judecat în primă instanță de un complet necompetent specializat.

63. De asemenea, completul investit cu soluționarea căii de atac nu poate face abstracție de competența completului ce a soluționat procesul în primă instanță și, cu încălcarea limitei temporale prevăzute de art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă, să își aprecieze, în mod contrar, competența specializată în funcție de natura și obiectul procesului.

64. Competența specializată a completului de judecată investit cu soluționarea unei căi de atac declarate împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță în procesul respectiv este determinată de competența specializată a completului de judecată ce a soluționat procesul în primă instanță, acest aspect fiind reținut și în cuprinsul paragrafului 164 al Deciziei nr. 18/2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 6 aprilie 2017, potrivit căruia în căile de atac se păstrează, în mod corespunzător, competența materială procesuală a completului care a judecat procesul în primă instanță.

65. Art. 131 din Codul de procedură civilă nu este incident și în etapa judecătii căilor de atac; una dintre rațiunile ce stau la baza acestei soluții legislative este aceea că instanța de control judiciar își apreciază competența nu în funcție de criteriile aplicabile în etapa judecătii în primă instanță pentru determinarea competenței generale, materiale și teritoriale, ci prin raportare la competența instanței care a judecat, în concret, procesul în primă instanță.

66. Așadar, completul investit cu soluționarea căii de atac își va verifica competența specializată prin raportare la aceea a completului care a soluționat procesul în primă instanță.

67. Soluționarea unui proces de către un complet necompetent specializat poate determina, în anumite cazuri prevăzute de lege, și greșita alcătuire a acestui complet [de exemplu, potrivit art. 60 alin. (1) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, completul pentru soluționarea în primă instanță a cauzelor privind conflictele de muncă și asigurări

sociale se constituie dintr-un judecător și 2 asistenți judiciari], însă, în măsura în care competența acestuia a fost definitivată, hotărârea judecătorească pronunțată în primă instanță nu poate fi desființată în calea de atac pentru motivul nelegalei alcătuirii a completului respectiv.

68. Universitatea de Vest Timișoara — Facultatea de Drept, reținând admisibilitatea sesizării, a arătat că, la nivelul acestei instituții de învățământ, s-au formulat două puncte de vedere.

69. Astfel, într-o opinie majoritară, s-a apreciat că, raportat la dispozițiile legale incidente, competența materială procesuală a instanței de control judiciar este dată de competența pe care și-a reținut-o prima instanță de fond, prin încheiere interlocutorie, în condițiile art. 131 sau ale art. 132 din Codul de procedură civilă, după caz, litigiul urmând a fi judecat de secția corespunzătoare celei a primei instanțe.

70. În susținere, s-a arătat că instanța de judecată își consolidează competența după primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii, pronunțând o încheiere interlocutorie, astfel încât căile de atac declarate împotriva hotărârii pe care prima instanță a pronunțat-o vor fi judecate de instanța ierarhic superioară primei instanțe care s-a pronunțat în cauză, fără ca, în căile de atac, competența instanței de control judiciar să se mai poată raporta la natura, obiectul sau valoarea pricinii, aceste chestiuni fiind avute în vedere exclusiv în cadrul stabilirii competenței primei instanțe, în același sens fiind și cele statuate prin Decizia nr. 28/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și Decizia nr. 31 din 11 noiembrie 2019 a instanței supreme — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

71. Interdicția de a invoca excepția necompetenței materiale în căile de atac nu se referă la situația în care s-a respins excepția în primă instanță și s-a formulat o critică în calea de atac și nici situația în care instanța de control judiciar se consideră necompetentă să soluționeze calea de atac, ci, exclusiv, la posibilitatea ca instanța de control judiciar să analizeze, pe calea excepției de necompetență, competența instanțelor anterioare.

72. Într-o opinie singulară, s-a considerat că aceasta (competența) va fi determinată de natura, obiectul sau valoarea pretenției deduse judecătii, întrucât nu există o interdicție legală expresă de verificare a competenței de către instanța de control.

73. În acest sens, au fost invocate dispozițiile art. 466 alin. (4), art. 482 și ale art. 480 alin. (5) din Codul de procedură civilă, în sensul că, pe de o parte, calea de atac a apelului este îndreptată și împotriva încheierilor interlocutorii ce nu se atacă distinct, cum este încheierea pronunțată potrivit art. 131 alin. (1) din același cod, iar, pe de altă parte, și instanța de apel este ținută a-și verifica propria competență, similar procedurii în primă instanță.

74. În caz contrar, prevederile art. 480 alin. (5) din Codul de procedură civilă nu și-ar mai găsi aplicare în cazul în care excepția de necompetență materială nu ar fi fost invocată în fața primei instanțe necompetente. Or, textul de lege nu face vreo distincție după cum s-a invocat sau nu o atare excepție, deși competența materială nu ar fi revenit primei instanțe ce a pronunțat hotărârea apelată, ci tocmai instanței de apel, dar ca primă instanță.

75. Din aceste considerente, s-a apreciat că, inclusiv în cazul relativizării excepției necompetenței materiale, o atare împrejurare nu înseamnă că instanța de control judiciar nu mai poate verifica dacă au fost respectate normele privitoare la competența primei instanțe și nici nu presupune că aceeași instanță de control nu și-ar mai verifica, la rândul său, propria competență, ci doar că, în faza de judecată a primei instanțe, chestiunea referitoare la (ne)competența materială nu mai poate

fi invocată după depășirea momentului procesual amintit de art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

76. Facultatea de Drept din cadrul Universității București, prin opinia înaintată, a apreciat că din coroborarea dispozițiilor art. 95—97 din Codul de procedură civilă rezultă, în primul rând, că legiuitorul a atribuit competența de soluționare a căilor de atac de reformare (apel, recurs) instanței imediat superioare celei care a pronunțat hotărârea atacată.

77. În al doilea rând, această manieră de determinare a competenței se raportează la instanța care a judecat efectiv procesul, pronunțând hotărârea atacată cu apel sau cu recurs, iar nu la instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii, să judece un litigiu similar, dacă regulile de competență ar fi fost pe deplin observate.

78. Competența instanței de apel ori de recurs este una derivată din competența primei instanțe sau, după caz, a instanței de apel care a judecat efectiv procesul.

79. Distanța esențială care se impune a fi făcută este între competența instanței de apel, pe de-o parte, și chestiunea de a ști dacă prima instanță a fost sau nu competentă material (inclusiv procesual), pe de altă parte. Competența instanței de apel, fiind una derivată, se stabilește în raport cu instanța ori, după caz, secția ori completul (specializat sau nu) care a judecat procesul. În schimb, necompetența materială (inclusiv procesuală) a primei instanțe este o chestiune care privește fondul apelului, ea fiind invocată ca motiv de apel, cu finalitatea stabilită de art. 480 alin. (4) din Codul de procedură civilă, respectiv anularea sentinței pronunțate de instanța necompetentă și trimiterea cauzei spre soluționare instanței competente.

80. În măsura în care necompetența materială — inclusiv cea procesuală (specializată) — nu a fost invocată în termenul legal, ea se acoperă definitiv, iar instanța sesizată devine competentă să judece procesul, prin efectul unei prorogări legale de competență *sui generis*, chiar dacă în mod normal nu ar fi fost competentă să judece litigiul de același fel.

81. Toate urmările greșitei calificări a raportului juridic — bunăoară, a fi unul de dreptul muncii în loc de drept civil — și care au atras sesizarea unei instanțe (incluzând aici și secția ori completul) necompetente sub aspect material procesual se consolidează în concordanță cu competența astfel câștigată — atât procedura de judecată (de exemplu, sub aspectul căii de atac deschise de lege și al termenului de exercitare), cât și compunerea completului de judecată, a cărei legalitate va fi judecată în raport cu competența materială procesuală astfel consolidată.

82. În cazul în care necompetența materială (procesuală ori de altă natură) a fost invocată în termenul legal în fața primei instanțe, iar aceasta a omis să se pronunțe asupra excepției ori a respins-o, necompetența nu se acoperă și poate fi invocată ca motiv de apel ori, după caz, de recurs (în cazul în care sentința este supusă numai recursului). Chiar și în acest caz însă, competența materială a instanței de apel ori, după caz, de recurs rămâne una derivată, corespunzătoare instanței sau, după caz, secției ori completului specializat care a judecat efectiv procesul în primă instanță, chiar dacă nu era competent.

83. Dacă la prima instanță nu există secții și nici complete specializate, iar pricina a fost judecată de un complet nespecializat, problema competenței materiale procesuale a instanței de apel la nivelul căreia există secții ori complete de specializare diferită poate fi invocată (doar) la primul termen la care părțile sunt legal citate și pot formula concluzii în apel, printr-o aplicare corespunzătoare a art. 130 alin. (2) și a art. 131 din Codul de procedură civilă în această cale de atac (inclusiv prin raportare la norma de trimitere cuprinsă în art. 482 din Codul de procedură civilă).

84. Așadar, dacă sunt constituite secții ori complete specializate pentru prima oară la nivelul instanței de apel, formațiunea jurisdicțională este îndreptățită și obligată să își verifice competența materială procesuală proprie prin raportare la adevărata natură juridică a pricinii și, dacă este cazul, să își decline competența în favoarea secției ori completului competent în raport cu natura, obiectul ori valoarea pretenției.

85. Chiar și în cazul inexistenței la prima instanță a unor secții ori complete specializate, instanța de apel/recurs nu va putea invoca propria necompetență derivată din natura pricinii în cazul în care alte aspecte, precum constituirea completului la prima instanță (de exemplu, litigiul de dreptul muncii) sau regulile de drept procesual sau material aplicate (de exemplu, contenciosul administrativ), indică opțiunea primei instanțe pentru încadrarea litigiului într-o anumită categorie relevantă pentru stabilirea competenței specializate.

86. În fine, necompetența materială procesuală a secției care judecă recursul poate fi invocată pentru prima oară în recurs doar dacă nu a existat o specializare a nivelului instanțelor de fond, instanța de recurs fiind prima ce are în structura sa organizatorică secții ori complete specializate pentru materia litigioasă respectivă.

IX. Raportul asupra recursului în interesul legii

87. Prin raportul întocmit conform art. 516 din Codul de procedură civilă s-a arătat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1), art. 133 și 136 din Codul de procedură civilă, competența materială procesuală a instanței de control judiciar se va determina:

— cu respectarea specializării primei instanțe (complet/secție), care se va aplica în mod corespunzător și în calea de atac;

— în considerarea obiectului și naturii litigiului, astfel cum au fost acestea stabilite de instanța de fond, în cazul soluționării în primul grad de jurisdicție a litigiului de către o instanță care nu cuprinde structuri specializate (secții/completuri).

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

X.1. Admisibilitatea recursului în interesul legii

88. Potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă: „Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

89. Conform prevederilor art. 515 din Codul de procedură civilă: „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.”

90. Textele de lege menționate stabilesc condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiției pentru pronunțarea unei decizii în interesul legii, determinând în același timp și limitele analizei instanței în soluționarea acestei sesizări.

91. Procedând la verificarea legalității investiției, în acord cu prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă, se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal investită de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați în vederea pronunțării deciziei în interesul legii, colegiile de conducere ale instanței făcând parte din categoria subiecților ce pot promova recurs în interesul legii.

92. În ceea ce privește condițiile de admisibilitate ce trebuie îndeplinite cumulativ: (i) sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept; (ii) această problemă de drept să fi fost dezlegată

diferit de instanțele judecătorești; (iii) dovada soluționării diferite să se facă prin hotărâri judecătorești definitive; (iv) hotărârile judecătorești să fie anexate sesizării, se constată că toate acestea sunt îndeplinite.

93. Astfel, din înscrisurile anexate memoriului înaintat de Curtea de Apel Galați rezultă că se identifică practică neunitară la nivelul instanțelor naționale privitoare la limitele analizei realizate de instanța de control judiciar cu ocazia aprecierii asupra competenței sale materiale procesuale în soluționarea căilor de atac cu care este investită.

94. În acest sens, tribunalele, curțile de apel și chiar Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazuri de speță, au exprimat puncte de vedere diferite în privința posibilității instanței de control judiciar de a analiza propria competență materială procesuală în soluționarea căii de atac, inclusiv prin raportare la obiectul și natura cauzei deduse judecării, conturându-se cele două orientări divergente menționate de instanța de trimitere întemeiate pe interpretarea și aplicarea aceluiași prevederi legale, ceea ce justifică necesitatea pronunțării unei decizii care să asigure unificarea jurisprudenței.

95. Astfel, practica majoritară este în sensul primei opinii în care fie se ține cont exclusiv de secția instanței inferioare de la care provine dosarul aflat în calea de atac, fie se operează distincția între caracterul specializat sau nu al completului/secției care a soluționat cauza în faza procesuală anterioară, doar în ultimul caz procedându-se de către instanța de control judiciar la o evaluare a propriei competențe materiale procesuale. În opinie minoritară, au existat situații în care instanța de control judiciar și-a evaluat propria competență, recalificând obiectul sau natura cauzei, prin raportare la modalitatea în care acestea au fost stabilite în fazele procesuale anterioare.

96. Așadar, recursul în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă.

X.II. Analiza problemei de drept ce face obiectul recursului în interesul legii

97. Problema de drept care a dat naștere unor interpretări diferite la nivel național, reflectată în hotărârile judecătorești definitive atașate sesizării, privește în esență următoarea chestiune: în cadrul verificărilor privind competența materială procesuală a instanței de control judiciar, aceasta va respecta specializarea instanței care a soluționat fondul pricinii, care se va aplica în mod corespunzător și în calea de atac, sau își va stabili propria competență materială procesuală în funcție de natura, obiectul ori valoarea pretenției deduse judecării?

98. Pentru a se răspunde întrebării ce face obiectul sesizării se impune a fi observată jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, potrivit căreia, în cadrul competenței materiale, se va distinge între competența materială funcțională, stabilită după felul atribuțiilor jurisdicționale ce revin fiecărei categorii de instanțe (de exemplu, judecata în primă instanță, judecata în apel, judecata în recurs), și competența materială procesuală, care se stabilește în raport cu obiectul, natura sau valoarea litigiului dedus judecării (a se vedea paragraful 16 din Decizia nr. 17 din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 16 octombrie 2018, paragraful 155 din Decizia nr. 18 din 17 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 6 aprilie 2017, și paragraful 29 din Decizia nr. 16 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 24 noiembrie 2017).

99. Totodată, competenței *rationae materiae* stabilite sub aspect procesual în raport cu obiectul, natura sau valoarea litigiului i se subsumează și competența specializată, care este reglementată în cuprinsul Legii nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, precum și în cuprinsul unor legi speciale (a se vedea paragraful 17 din Decizia nr. 17 din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 16 octombrie 2018).

100. Potrivit aceleiași jurisprudențe, „necompetența materială procesuală poate fi invocată de judecător sau de părți doar în fața primei instanțe sesizate, până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii, în condițiile art. 131 din Codul de procedură civilă. Invocarea excepției de necompetență materială procesuală de soluționare a cauzei după acest moment nu mai este posibilă, competența fiind câștigată în mod definitiv de instanța pe rolul căreia a fost înregistrată cererea” (a se vedea paragrafele 52 și 53 din Decizia nr. 31 din 11 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 19 februarie 2020).

101. Este de reținut faptul că, potrivit dispozițiilor art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă, în cazul hotărârilor pronunțate în primă instanță de judecătorie, competența funcțională de soluționare a apelului revine tribunalului. Conform prevederilor art. 96 pct. 2 din Codul de procedură civilă, instanța de apel de drept comun competentă funcțional să soluționeze apelurile împotriva hotărârilor pronunțate de tribunal în primă instanță este curtea de apel.

102. Potrivit art. 95 pct. 3 din Codul de procedură civilă, tribunalele soluționează recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege, iar, conform art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă, curțile de apel soluționează recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege.

103. În fine, art. 97 pct. 1 din Codul de procedură civilă prevede că Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursurile declarate împotriva hotărârilor curților de apel, precum și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege.

104. Din aceste texte de lege rezultă că legiuitorul a atribuit competența de soluționare a căilor de atac de reformare (apel, recurs) instanței imediat superioare celei care a pronunțat hotărârea atacată. Această manieră de determinare a competenței se raportează la instanța care a judecat efectiv procesul, pronunțând hotărârea atacată cu apel sau cu recurs, iar nu la instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii, să judece un litigiu similar, dacă regulile de competență ar fi fost pe deplin observate.

105. Ca atare, competența instanței de apel ori de recurs este una derivată din competența primei instanțe sau, după caz, a instanței de apel care a judecat efectiv procesul. Apelul declarat împotriva hotărârii judecătorești va fi de competența tribunalului, chiar dacă judecătoria era necompetentă material; recursul declarat împotriva deciziei pronunțate de tribunal în apel va fi de competența curții de apel, chiar dacă, spre exemplu, tribunalul ar fi trebuit să soluționeze cauza în primă instanță, iar nu în apel.

106. În urma analizei opiniilor divergente ce au condus la formularea prezentei sesizări, a motivelor expuse în susținerea acestora, în considerarea prevederilor art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1), art. 133, art. 136, dar și ale

art. 245 din Codul de procedură civilă, soluțiile ce se impun a fi pronunțate trebuie nuanțate în funcție de existența sau, dimpotrivă, inexistența unei specializări a instanței de fond (secție, complet), care a pronunțat hotărârea atacată.

107. Prin urmare, interpretarea expusă în susținerea primei opinii jurisprudențiale este cea corectă, însă doar atunci când instanța de control judiciar este investită cu soluționarea unei căi de atac formulate împotriva unei hotărâri a unei instanțe de fond care a pronunțat hotărârea într-o formațiune de judecată specializată.

108. Pe de altă parte, atunci când hotărârea atacată provine de la o instanță de fond care nu este structurată în formațiuni specializate, competența materială procesuală a instanței de control judiciar, în măsura în care aceasta funcționează cu structuri specializate, se va determina cu luarea în considerare a obiectului și naturii pricinii, astfel cum au fost acestea stabilite de instanța a cărei hotărâre se atacă.

109. Aplicând principiul competenței derivate problemei de drept ce constituie obiect al prezentului recurs în interesul legii, rezultă că, atunci când pricina a fost judecată de o secție civilă de drept comun, secția corespunzătoare a instanței superioare va judeca procesul, chiar dacă pricina era de competența materială procesuală (specializată) a secției pentru litigii cu profesioniști ori chiar de contencios administrativ sau de litigii de muncă. Competența instanței de control judiciar se stabilește în raport cu instanța ori, după caz, secția sau completul specializat care a judecat procesul. Singura situație în care instanța de control judiciar își poate verifica, în apel sau recurs, competența materială procesuală este aceea în care doar de la nivelul instanței superioare există secții ori complete specializate pentru materia respectivă, nu și la nivelul instanței a cărei hotărâre se atacă.

110. În justificarea acestei soluții nuanțate se va reține că, în prima ipoteză, a investirii instanței de control judiciar cu soluționarea căii de atac promovate împotriva unei hotărâri a unei instanțe de fond specializate, verificările asupra competenței materiale procesuale se definitivează cel mai târziu la primul termen de judecată în fața acestei instanțe, când părțile sunt legal citate și pot pune concluzii, astfel că rezultatul lor se va opune inclusiv instanței de control judiciar.

111. În acest sens, relevante sunt prevederile art. 129 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă, care reglementează natura juridică de ordine publică a excepției de necompetență materială, dar și dispozițiile art. 130 alin. (2), ale art. 131 alin. (1) și art. 136 din Codul de procedură civilă, care determină cu caracter special, derogatoriu de la prevederile generale ale art. 247 alin. (1) din același cod, momentul procesual până la care părțile sau instanța din oficiu sunt îndreptățite să analizeze aspectele referitoare la competența materială (funcțională și procesuală).

112. Invocarea excepției de necompetență materială (funcțională ori procesuală) după acest moment nu mai este posibilă, „competența fiind câștigată în mod definitiv de instanța pe rolul căreia a fost înregistrată cererea (...)”.

113. Totodată, „chiar și în situația în care nu există o astfel de încheiere interlocutorie prin care s-a reținut competența, de altfel, obligatorie, în temeiul prevederilor art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, efectul neinvocării în termen a excepției de necompetență reprezintă stabilizarea competenței în favoarea instanței sesizate, aspect care nu poate fi ulterior ignorat. Aceeași soluție se impune și în cazul repartizării la secții sau completuri specializate, asimilate sub aspectul regimului competenței materiale procesuale” (a se vedea paragrafele 53, 54, 65 și 73 din Decizia nr. 31 din 11 noiembrie 2019 a Înaltei

Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 19 februarie 2020).

114. Așadar, indiferent dacă instanța de fond specializată și-a constatat propria competență materială prin încheiere interlocutorie pronunțată potrivit dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă ori, dimpotrivă, a omis să procedeze în acest sens, ulterior primului termen de judecată cu procedură completă la care părțile au fost în măsură să formuleze concluzii competența materială procesuală va rămâne câștigată acesteia.

115. În aplicarea aceluiași norme de procedură anterior menționate, dar și a jurisprudenței obligatorii a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, competența materială procesuală a instanței de fond se va păstra, în mod corespunzător, în calea de atac (a se vedea paragraful 164 din Decizia nr. 18 din 17 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 6 aprilie 2017).

116. Fiind depășit momentul verificării competenței materiale prin raportare la natura, obiectul și valoarea pricinii, astfel cum este acesta determinat de prevederile art. 130 alin. (2) și art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de control judiciar nu va avea posibilitatea de a cenzura, cu ocazia analizei proprii competențe materiale procesuale în soluționarea căii de atac, modul în care instanța de fond specializată s-a declarat competentă material în soluționarea pricinii, această concluzie fiind valabilă cu atât mai mult în situația în care în faza procesuală anterioară a intervenit un regulator de competență care a statuat asupra competenței materiale procesuale.

117. Urmează, astfel, a opera o distincție între verificările pe care instanța de control judiciar este îndreptățită a le realiza, din oficiu, cu ocazia investirii sale cu soluționarea căii de atac, verificări care se vor rezuma la observarea specializării instanței care a pronunțat hotărârea atacată, cu consecința respectării acestei specializări în calea de atac (potrivit celor anterior arătate), și verificările efectuate în cadrul controlului de legalitate, care pot să privească, în anumite condiții, inclusiv modul de stabilire de către instanța de fond a propriei competențe materiale procesuale în soluționarea litigiului. Caracterul fondat al unor astfel de critici de nelegalitate, invocate de parte în calea de atac, nu va avea însă drept consecință declinarea competenței materiale procesuale în favoarea unei alte instanțe de control judiciar, ci anularea/casarea hotărârii atacate.

118. În consecință, nu pot fi primite argumentele invocate în susținerea celei de-a doua opinii conturate în jurisprudență, potrivit cărora instanța de control judiciar investită cu soluționarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri provenind de la o instanță de fond specializată va verifica propria competență materială procesuală prin raportare la „natura, obiectul sau valoarea pretenției deduse judecătii”, în condițiile în care aceste elemente au fost deja evaluate la stabilirea competenței materiale procesuale a instanței de fond prin raportare la obiectul investirii acesteia (cererea de chemare în judecată).

119. Concluzionând, în ipoteza în care litigiul a fost soluționat în fond de o/un instanță/secție/complet specializată/specializat (potrivit reglementărilor din legi speciale sau legilor de organizare judecătorească), în cadrul verificărilor privind competența materială procesuală a instanței de control judiciar aceasta va respecta specializarea primei instanțe, care se va aplica în mod corespunzător și în calea de atac, fiind depășit momentul procesual până la care, în mod obiectiv, putea fi verificată competența materială procesuală, potrivit dispozițiilor art. 130 alin. (2) și ale art. 131 alin. (1) raportat la art. 136 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

120. În cea de-a doua ipoteză analizată, a investiții instanței de control judiciar cu soluționarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate de o instanță de fond care nu este structurată în formațiuni de judecată specializate, verificarea competenței materiale procesuale în calea de atac va avea în vedere obiectul și natura pricinii, astfel cum au fost determinate de instanța de fond la pronunțarea hotărârii atacate, soluția impunându-se în considerarea rolului excepțiilor în procesul civil și a circumstanțelor în raport cu care acestea pot fi în mod obiectiv formulate.

121. Instanța de control judiciar specializată, investită cu soluționarea unei căi de atac formulate împotriva unei hotărâri a unei instanțe de fond care nu a judecat într-o formațiune de judecată specializată, se va confrunta pentru prima dată în cursul procesului cu aspectele referitoare la competența materială procesuală, fiind îndreptățită ca, în conformitate cu dispozițiile art. 132 alin. (1) din Codul de procedură civilă, să își verifice propria competență materială procesuală.

122. După cum în mod constant s-a reținut în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, analiza competenței materiale procesuale a instanței se efectuează prin raportare la obiectul și natura pricinii (a se vedea paragraful 16 din Decizia nr. 17 din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 16 octombrie 2018, paragraful 155 din Decizia nr. 18 din 17 octombrie 2016, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 6 aprilie 2017, și paragraful 29 din Decizia nr. 16 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 24 noiembrie 2017).

123. Așadar, spre deosebire de prima ipoteză analizată, în cazul promovării unei căi de atac împotriva unei hotărâri a unei instanțe care nu este structurată în completuri/secții specializate, instanța de control judiciar specializată, cu ocazia verificărilor privind propria competență materială procesuală, va avea în vedere obiectul și natura pricinii, urmând a respecta însă calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecării, astfel cum a fost reținută de instanța a cărei hotărâre se atacă, neputând infirma criteriile pe baza cărora a fost stabilită competența de soluționare în faza de judecată anterioară, spre a proceda la o recalificare a obiectului sau naturii juridice a cauzei.

124. Necesitatea respectării calificării juridice date de instanța de fond, indiferent dacă a judecat sau nu în secții sau completuri specializate, actelor și faptelor deduse judecării se impune în procedura de verificare a competenței materiale procesuale a instanței de control judiciar, deoarece în această etapă premergătoare soluționării efective a căii de atac nu se pot analiza chestiuni referitoare la legalitatea hotărârii atacate (corecta calificare juridică a obiectului cererii fiind o chestiune de legalitate a hotărârii).

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517, cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 130 alin. (2), art. 131 alin. (1), art. 133 și 136 din Codul de procedură civilă, competența materială procesuală a instanței de control judiciar se va determina:

— cu respectarea specializării primei instanțe (complet/secție), care se va aplica în mod corespunzător și în calea de atac;

— în considerarea obiectului și naturii litigiului, astfel cum au fost acestea stabilite de instanța de fond, în cazul soluționării în prim grad de jurisdicție a litigiului de către o instanță care nu cuprinde structuri specializate (secții/completuri).

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 24 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,

Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

